

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB11 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB11 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb11-txt-shoot-n25.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB11:25

#

Saadant et Stykke som » *Verden vil bedrages*«ell. dets Tilværelse er dog en rædsom Dom ell. Selvangivelse af Tidens Fordærvethed. Fordærvede Tider, har man seet før, og enhver Tid er det da mere ell. mindre. Men saa var der dog Een og Anden, som dybt saa Tidens Fordærvelse – og han frigjorde sig derfra, stemmede sig derimod, blev maaskee Offeret, eh bien, men tillige Udtrykket for, at der dog er nogen Sandhed endnu tilbage.

Men at den skarpsindige, sande aldeles naturtro Opfattelse af Tidens Fordærvethed, at den bliver – ikke en Bodsprædiken, men et vittigt Theaterstykke, hvis Grundtanke er den, saadan er Verden nu engang, saadan er vi Alle, den Ene skal ikke lade den Anden noget høre, quit, lad os more os derover: retfærdige Gud, hvilken Rædsel!

Og at saa et saadant Samfund skal have Lov til at kalde sig Xstdeheden. Dog det forstaaer sig, det er vel som alt det Andet en Løgn (som Scribe siger) hvilken Enhver benytter og Ingen bedrages ved, da Enhver veed, at det er en Løgn – det er en Løgn, det eneste Sande er at Præsterne have et Levebrød.

O, og at jeg saa kunde blive saa tungsindig, at jeg af Frygt for Gud, af Frygt for at jeg skulde anmasse mig Noget, vilde være – en Digter. En Digter! I Sandhed nu en Digter mere, det er da lige saa afsindigt, som om En vilde benytte just det Øieblik til at gifte sig, just det Øieblik, da en Ildebrand rasede i det Huus, hvor han boede. Nu, en Digter! Nu, da der behøves om muligt i tusindviis Martyrer, de egl. Redningsfolk. Dog, jeg har frygtet for, at ville noget for Høit, og saa bag efter at skulle skade, ved ikke at kunne. Men det er Tungsind. Blive mishandlet kan jeg jo, yderligere mishandlet – men Andet forlanger jeg hell. ikke.

Og hvor let, at dog ogsaa jeg havde tosset mit Liv hen i den usle Slendrian, med blot at sørge for sig selv, at leve i hæderlig Ubemærkethed – sandeligen en hæderlig Ubemærkethed, naar man uhæderligt ved Ubemærketheden unddrager sig Farerne. Derfor, hvad det end skal koste, jeg takker og takker min Gud, at jeg blev opmærksom, at jeg kom paa første Pleie hos Nederdrægtigheden, at jeg da ikke skulde engang ankomme i Evigheden og saa forstaae – hvorledes jeg i min hæderlige Ubemærkethed havde tosset Livet hen.

Stundom kan jeg næsten blive angest og bange paa Mandens Vegne, naar jeg tænker paa Biskop Mynster. Han er nu 72 Aar. Snart gaaer han ind til – Dommen. Og hvad har han dog ikke skadet Xstd, m: H: t: at fremkogle et løgnagtigt Skin – for at han kunde sidde og herske. Han[s] Prædikener ere meget ordentlige – men i Evigheden skal han ikke prædike, der skal han – dømmes.

Kun Eet tænker jeg bestandigt paa, at jeg da aldrig
maa faae saa travlt, at jeg glemmer at sørge over
mine Synder og betænke hvad jeg personligt forbrød.
O, det er for en Poeniterende, saa vanskeligt, at træde
afgjørende frem, thi han føler sig bestandigt lammet i
Tanken om, at han er en Poeniterende.

#